

[Kurt Hansen]

kelig dybt indgreb, og om han ikke er enig med hr. Bolvig, når denne siger, at de ledige har betalt, når dette lovforslag er vedtaget. Citat fra hr. Bolvig. Er arbejdsministeren enig i det, eller vil man fortsætte? Hvor langt vil man gå?

Hvad angår de forskellige ændringsforslag, er det klart, at vi stemmer imod alle forringelserne uden undtagelse. Hvor der er tale om teknik – hvad der jo er i et par af ændringsforslagene fra arbejdsministeren – vil vi undlade at stemme. Vi skal ikke på nogen måde være med til at gøre dette nedskæringsforslag meget teknisk korrekt.

Vi vil derimod stemme for ændringsforslag nr. 6, som er fremsat af arbejdsministeren. Det er en lille forbedring, men en meget lille og meget utilstrækkelig forbedring. Vi vil stemme for dette. Hvis det afstemningsteknisk havde ligget på den måde, at hvis vi havde fået forkastet dette ændringsforslag, var hele lovforslaget faldet på gulvet, så havde vi naturligvis stemt imod det, men sådan ligger det ikke rent afstemningsteknisk, så derfor kan det ikke rigtig lade sig gøre. Beklageligvis, for vi så meget gerne dette lovforslag ryge på gulvet med et ordentligt drøn, så vi ikke oplevede disse forringelser for de syge og arbejdsløse.

Jeg mener, det må være rimeligt, når der er blevet bebudet yderligere ændringsforslag til tredje behandling – selv om det er bebudet fra et parti, der ikke er medlem af arbejdsmarkedsudvalget – at arbejdsmarkedsudvalget får dette ændringsforslag at se og får en diskussion om det, og jeg vil på baggrund af, at et andet parti har bebudet fremsættelse af et ændringsforslag til tredje behandling, henstille, at der bliver en fornyet udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Denne anden behandling viser, hvor vanskeligt det kan være for befolkningen at orientere sig i dansk politik. Jeg forstår, at hr. Nymann og hr. Kurt Hansen ved tredje behandling vil stå med hinanden under armen og i fællesskab stemme nej til dette lovforslag. Hr. Nymann med den motivering, at lovforslaget er udtryk for en forgyldning af de arbejdsledige ud over al beskrivelse, sådan at ingen længere har lyst til at arbejde i

dette land, men kun til at gå på understøttelse. Hr. Kurt Hansen med den motivering, at dette forslag er det groveste angreb på de arbejdsledige, der nogen sinde er set. Jeg kan godt forstå, at befolkningen tit har svært ved at orientere sig i den politiske debat, og det er da godt, at vi stadig væk er nogle stykker, der kan holde tungen lige i munden, når det drejer sig om at bedømme situationen, som den faktisk er.

Jeg vil gerne til hr. Enggaard sige, at det ikke er rigtigt, som hr. Enggaard hævder, at venstres og de konservatives ændringsforslag fører loven tilbage til den skikkelse, den havde før revisionen i 1975, idet hr. Enggaard jo ikke vender tilbage til et forslag om fuld taktregulering en gang om året, men alene tilbage til spørgsmålet om én årlig regulering. Da man ikke kan se, hvad denne årlige regulering går ud på, ligger der heri en betydelig usikkerhed om, hvad de økonomiske konsekvenser egentlig er ved at stemme for det af venstre og de konservative stillede ændringsforslag.

Jeg synes også, det er forkert af hr. Enggaard at undervurdere, at der rent faktisk ved dette forslag er tale om betydelige besparelser på arbejdsløsheds- og sygedagpengområdet osv., besparelser, der går op i en størrelsesorden af en lille milliard kroner. I betragtning af, hvilke ønsker man har vedrørende forsvarsbudget, støtte til landbruget osv., kan man efter min opfattelse godt se med noget større påskønnelse på en indsats for at spare så store beløb, som det her drejer sig om.

I øvrigt har det for regeringen ikke været afgørende at sikre en besparelse i denne situation. Det afgørende for regeringen har været at sikre, at indtægtsudviklingen for de erhvervsaktive og indtægtsudviklingen for dem, der er ramt af arbejdsløshed eller sygdom, eller som er gået på efterløn, forløber parallelt, og det er det, der ligger i regeringens forslag.

Fru Grethe Fenger Møller var inde på en betragtning om, at afstanden mellem arbejdsløn og dagpengebetalning efterhånden var blevet totalt udvisket, sådan at folk ikke i særlig grad var motiverede for at arbejde, og derfor skulle man efter fru Grethe Fenger Møllers opfattelse kun have en begrænset regulering af maksimumsdagpengesatsen.